

Planul, misionarii moderni și încheierea lucrării

3 octombrie 2006

Gili Cârstea

De aproape 120 de ani soluția lui Dumnezeu la încropeala laodiceană zace garată pe o linie moartă, în timp ce biserica rămășiței bate marea și uscatul cu o evanghelie socială și programe pentru zonele lovite de dezastre. Ea speră ca, undeva, cândva, cumva, tot acest elan pionieresc să se transforme în marea strigare a îngerului al treilea.

Acestea sunt speranțe deșarte, și am să explic de ce.

În urmă cu ceva ani, biserica se pregătea cu seriozitate pentru Net 98, primul program de evanghelizare globală prin satelit. Se apropia anul 2000 și poporul nostru simțea vibrând în aer așteptările escatologice ale multor generații de adventiști. În special organizatorii erau la cote înalte de tensiune; așa ceva era nou și extrem de promițător – solia adventă chiar urma să străbată văzduhul de la un capăt la altul al pământului, ceea ce nu se mai întâmplase niciodată până atunci. Proiectul fusese zugrăvit în cele mai strălucitoare culori, iar vorbitorii erau dintre cei mai valoroși oameni ai bisericii.

Cu câteva ore înainte de debutul acțiunii eram cu un prieten în clădirea adunării, la solicitarea pastorului de a rezolva anumite probleme tehnice. În timp ce noi ne ocupam de echipamente, pastorul ne împărtășea emoția și bucuria că Dumnezeu i-a îngăduit să participe la o asemenea acțiune finală de propovăduire a evangheliei. El era convins că Net 98 se va transforma în marea strigare. A fost teribil de dezamăgit când a aflat că noi nu-i împărtășim speranțele. Ne-a avertizat că lipsa noastră de credință o să ne împiedice să avem o parte în această ultimă lucrare, și că o să ne pară extrem de rău că nu ne-am implicat cu toată inima. I-am spus că așteptăm verdictul timpului.

Net 98 a trecut, așa cum au trecut toate celelalte mega-campanii prin satelit, dar marea strigare nu s-a arătat. Ce se întâmplă?

În ultimul timp, prin biserică circulă un tot mai puternic curent de opinie că a sosit vremea să ne orientăm către misiune, să trecem la fapte și să lăsăm deoparte micile controverse teologice sterile care ne-au ținut neproductivi atât de mulți ani. Elanul este întreținut de aparițiile publice ale unor misionari precum David Gates, care susțin o amplă campanie de motivare a bisericii în această direcție. Mulți tineri au plecat prin Amazonia să construiască școli, colibe sau biserici pentru băștinașii neajutorați. Alții merg în zone calamitate spre a reda speranța oamenilor

loviți de prăpad. Mulți frați din diaspora au venit anii trecuți în România să participe la efortul de înlăturare a efectelor inundațiilor, participând fie cu sume de bani, fie cu lucruri de strictă necesitate, fie cu efort fizic direct. Oamenii s-au săturat de o religie formală, de sabat, și încep să descopere satisfacție și sens în implicarea în cauze sociale, pe care ei le văd ca o trambulină potrivită spre comunicarea adevărului adventist. Redau aici un apel al fratelui David Gates, cu ocazia ultimei lui vizite în România:

„Dacă vrei doar să te atașezi ‘clubului adventist’ vei muri. E timpul pentru luptă agresivă, să facem lucrurile diferit față de până acum; nu să ne schimbăm doctrina sau credința. Vreau să spun că trebuie să ne trăim credința. Am un mesaj pentru laici: Fiecare dintre voi trebuie să fie implicat. Dacă vrei să fii cu adevărat adventist, vei împărtăși aceasta lumii. Dacă nu te vei supune la ceea ce cere Dumnezeu, este mai bine să pleci acum, căci mai târziu vei fi frustrat că nu ai făcut-o la timp!”

Exact aceasta este chestiunea: Ce “cere” Dumnezeu acum? La ce trebuie să se “supună” laicii?

Fratele Gates insistă că Dumnezeu cere bisericii să treacă la acțiune, iar acțiunea înseamnă lucrare misionară prin proiecte sociale și acțiuni de binefacere. Și fratele nostru ne avertizează că pentru așa ceva este nevoie de “foarte mulți bani.”

Sigur că nu contestăm aici valoarea sau importanța proiectelor sociale, care au reaprins speranța în mii de case lovite de nenorocire. Este potrivit cu spiritul adventist să simțim cu cel lovit de nenorocire, să împărțim cu el bucata de pâine pe care o avem, sau să deschidem ușa casei noastre pentru cel lipsit de adăpost. Întrebarea tulburătoare este următoarea: Pentru așa ceva a fost chemat la existență acest popor? Mai avea nevoie omenirea de încă o biserică jertfitoare, care să alerge pe urma dezastrelor și să aline durerile ei?

O asemenea mentalitate descoperă criza gravă de identitate cu care se confruntă acest popor. El nu știe pentru care scop a fost chemat în lumina reflectoarelor, încercând bezmetic fiecare oportunitate de a se face cunoscut, de a ieși în întâmpinarea nevoilor prezente ale lumii, ca aceasta să constate ce oameni buni, miloși și săritori sunt adventiștii. Și, cu tot acest efort debordant, “ei” nu ne bagă în seamă, așa cum declara un redactor de la Adventist Review.

Iată aici obiectivul pe care trebuie să-l urmărească membrii acestei biserici, în viziunea fratelui Gates: “Să deschidem lucrări noi în zone în care biserica nu este prezentă. Trebuie să mergem acolo unde nimeni nu merge, să facem ceea ce nimeni nu face, și să ajutăm biserica să crească.”

Sigur că un asemenea țel rezonază plăcut cu speranțele, visurile și planurile administrației bisericii, care are un întreg departament intitulat Misiunea Globală. Afirmații de genul “cred că Dumnezeu a binecuvântat România cu protecție specială pentru adventismul clasic, frumos și curat” sunt un bonus pentru

organizația locală. Iar altele, precum “cred că... Dumnezeu folosește românii să ducă acest mesaj în toată lumea și să ridice standardele” sunt o adevărată muzică cerească la urechile românilor din diaspora. Din păcate, ele sunt doar fraze frumoase, cu totul lipsite de substanță.

În primul rând, deși pare plină de virtuți, declarația că scopul bisericii este creșterea numerică, sau mă rog, orice fel de creștere – financiară, instituțională – este deplasată. Niciodată numărul nu a fost important în lucrarea lui Dumnezeu. Ba, din contră, a fost mereu o povară în cel mai real sens – cred că vă aduceți aminte cazul lui Ghedeon.

Să facem un mic test: Imaginați-vă că instantaneu numărul de membri din comunitatea dumneavoastră ar crește de o sută de ori, de o mie de ori. Aceasta ar însemna probleme de o mie de ori mai multe, nemulțumiri de o mie de ori mai multe, credințe contradictorii de o mie de ori mai numeroase. La ce ar folosi?

Care este nevoia noastră cea mai urgentă? Să creștem exploziv numărul de membri? Să ducem adevărul adventist în locuri izolate? Să îmbunătățim calitatea vieții în lumea a treia? Să hrănim flămânzii planetei? Toate acestea par nevoi legitime, dar Dumnezeu le numește generic “faptele tale,” și trece pe lângă ele fără nicio mențiune specială. Noi am încurcat lucrurile importante cu prioritățile, și ce a ieșit de aici poate vedea oricine. Nevoia noastră nr. 1 este alta:

“O redeșteptare a adevăratei evlavii în mijlocul nostru, ca popor, este cea mai mare și cea mai urgentă nevoie a noastră. Aceasta trebuie să fie prima noastră lucrare. Trebuie depus efort susținut pentru a obține binecuvântarea Domnului, dar nu din cauză că Dumnezeu nu este dispus să reverse binecuvântarea Sa peste noi, ci din cauză că noi nu suntem pregătiți să o primim” (RH 22 martie 1887).

La acest punct Laodicea a deraiat fatal, și nu sunt semne că va fi curând pusă pe șine. Acum, este adevărat, toată lumea ar fi bucuroasă să se petreacă miracolul redeșteptării, dar se pare că nimeni nu știe ce să facă în această direcție. Și de aici tot felul de planuri, proiecte, strategii, activități, doar-doar se va îndura de noi capricioasa redeșteptare.

Dacă Dumnezeu dorește să aducă redeșteptarea, iar motivul este că noi nu suntem pregătiți pentru ea, ce anume ne-ar putea pregăti? Răspunsul multora este: Lucrare misionară activă. Adică ducerea adevărului adventist până la marginile pământului. Dar care este adevărul adventist? Știm ce avem de dus? Adevărul adventist este astăzi mai sfâșiat și fragmentat ca niciodată în istoria bisericii.

Adventism de România?

Aici apare a doua problemă majoră, pe care fratele Gates o rezolvă simplu: Adventismul din România, care este “clasic, frumos și curat.” Ah, aparențele... Ce

“clasic, frumos și curat” apare adventismul românesc atunci când îl privești de la înălțimea tribunei de la Sala Palatului...

Conservator sau liberal, de stânga sau de dreapta, adventismul este infectat de virusul laodicean, și are aceeași structură pe tot globul, din Venezuela până în România, trecând prin Statele Unite, Congo, Elveția sau Ucraina. Ani de zile biserica a dezvoltat lucrare misionară activă în Africa, dar biserica de acolo, în ciuda creșterii explozive, nu este nicidecum mai curată, mai frumoasă sau mai clasică. Și nici mai pregătită pentru revenirea lui Hristos. Am văzut asta cu ocazia teribilelor incidente din Uganda, unde frații noștri s-au măcelărit bine-mersi alături de toți ceilalți.

Foarte bine, mergem unde nu a mai fost nimeni – sună a Star Trek, nu? – și acolo vom face mii de membri, oferindu-le varianta frumoasă și clasică a adventismului românesc. Ce obținem, afară de povești nemuritoare pentru nepoții noștri până la adânci bătrâneți? Numărul mare nu va contribui de fel la rezolvarea celei mai mari nevoi a bisericii – “o redeșteptare a adevăratei evlavii.” Din contră, ne vom umfla în pene că suntem puternici, și vom bate foarte apăsător cu pumnul în masă pe la înaltele porți unde acum doar ciocănim sfios la ușă.

Este ciudat și regretabil că fratele Gates, care este pastor, nu a înțeles acest adevăr esențial pe care Martorul Credincios îl expune fără echivoc în solia Lui către îngerul bisericii Laodicea. Îngerul bisericii nu are o problemă cu numărul de membri, ci cu situația disperată în care se găsește el și biserica lui, a cărei primă urgență este o redeșteptare a adevăratei evlavii precedată de pocăință denominațională.

Adventismul din România este afectat de maladia specifică la fel ca oriunde pe glob. Solia îngerului al treilea este la fel de necunoscută, la fel de părăsită și ridiculizată ca în orice altă zonă a lumii. Fără ea, putem să botezăm toată America Latină, nu se va schimba nimic. Membrii noștri citesc rapoarte triumfaliste despre sute de mii de botezuri în țările lumii a treia, iar apoi se uită în comunitatea lor și constată că dragostea, părtășia și evlavia suferă cumplit, și încă de ani de zile, iar sărăcia spirituală nu poate fi suplinită de ritualuri și festivaluri. Ei au fost serioși și zeloși, au făcut absolut tot ce li s-a sugerat pentru succesul evanghelizării locale, dar cei doi-trei membri pe care i-au câștigat s-au volatilizat după câteva luni. De ce nu se întâmplă și acasă ca în rapoartele din câmpul misionar?

Când este văduvit de esențialele lui, adventismul este la fel de găunos pe toate meridianele. De România, de Statele Unite sau de Africa de Sud, adventismul nu va avea niciodată capacitatea să provoace lumea atâta timp cât “temelia credinței noastre,” adică Daniel 8:14, este necunoscută și neapreciată. Promovarea “explozivă” a acestui gen de adventism va produce exact contrariul a ceea ce speră el să realizeze. Adică va împinge biserica tot mai departe alături de lume în planul acesteia de a produce mileniul de aur. În termeni moderni, noua ordine mondială.

O nouă ordine

Chiar de când se afla în cer, visul lui Satana a fost să ajungă ca Dumnezeu (Isa 14:12-14), iar după ce Adam a predat planeta în mâinile lui, visul a devenit Planul – amăgirea omenirii de a-l urma într-o unitate spirituală opusă guvernării lui Dumnezeu. Planul este cea mai mare înșelătorie cu care s-a confruntat omenirea, iar el copiază perfect căile luminii descoperite în Cuvântul lui Dumnezeu – de aici puterea lui de seducție chiar cu “cei aleși.” Ca să fie credibilă, amăgirea trebuie să fie scripturală; dar solii întinericului nu au probleme la acest capitol, ei fiind experți la pozatul în “îngeri de lumină” (2 Cor 11:13-15).

Planul oferit lumii de Marele Arhitect prevede aducerea împreună a diferitelor religii prin implicarea lor în cauze sociale, iar cuvântul magic este “slujire.” Amețitor, nu? Exact caracterul lui Hristos. Cum poți să zici că nu este evanghelia autentică?

Împărăția tenebrelor a început să devină tot mai vizibilă. Demonii au ajuns să publice cărți, împreună cu simpatizanții lor. Așa a apărut lucrarea *The Externalization of the Hierarchy*, ai cărei autori sunt Alice Bailey (o renumită autoare New Age) și Djwhal Khul – un demon ce pretinde că este spiritul unui inițiat tibetan care a primit și are ca sarcină să prezinte omenirii Planul. Iată ce prevede el:

“Pe noi ne interesează un singur subiect, și anume aducerea noii ordini mondiale... ne ocupăm de formarea unui nou partid, care va aduna pe toți oamenii păcii și bune înțelegeri, fără a deranja loialitățile lor specifice... Acest nou partid poate fi privit ca o materializare a împărăției lui Dumnezeu pe pământ, care răsare sub ochii noștri... El îi grupează pe toți cei care, deși aparțin oricărei religii, națiuni sau grupări politice, au fost eliberați de spiritul urii și al separaționismului, și care caută să implementeze pe pământ reguli drepte prin bună înțelegere” - Alice Bailey & Djwhal Khul.

Ideea este “împărăția lui Dumnezeu pe pământ,” prin slujire. Ascultați:

“Este timpul ca biserica să se trezească la adevărata ei misiune, care este aceea de a produce împărăția lui Dumnezeu pe pământ, astăzi, acum și aici... Pe oameni nu-i mai interesează un cer posibil, sau un iad probabil. Ei trebuie să înțeleagă că împărăția lui Dumnezeu este aici, și că ea trebuie să se manifeste pe pământ... Intrarea în împărăție este aceea pe care a pășit Hristos. Ea implică sacrificarea eului personal pentru binele lumii și pentru slujirea omenirii” - Alice Bailey & Djwhal Khul.

“Adevăratele valori... pot fi exprimate într-un singur cuvânt: Slujire. Ele sunt manifestate prin inclusivitate și non-separatism. Aici întâmpină biserica cea mai mare dificultate a ei. Este ea destul de spirituală spre a se debarasa de teologie spre a deveni cu adevărat umană? Este ea cu adevărat interesată să-și lărgască orizontul și să recunoască drept creștini autentici pe toți cei care demonstrează

spiritul lui Hristos, fie ei hinduși, musulmani sau budiști, sau poartă oricare alt nume afară de cel creștin ortodox?” - Alice Bailey & Djwhal Khul.

Ce splendidă manevră demonică! Avem aici cea mai spectaculoasă mistificare a învățaturii evangheliei și a caracterului lui Hristos. Demonul acesta scriitor vrea să ne convingă că Satana s-a convertit. El vorbește despre “sacrificarea eului” și despre “slujire” ca și când ei ar fi întruchiparea fidelă a acestor înalte principii morale.

Planul deci prevede slujirea ca metodă de a depăși conflictele teologice și barierele inter-denominaționale, astfel ca împărăția lui Dumnezeu pe pământ, acum, aici, să fie instaurată.

Creștinismul popular a mușcat momeala fără să clipească:

“Evanghelia nu este despre... străzi de aur după-nmormântare (engl: pie-in-the-sky when they die). Este imperativ ca generația care se ridică, și cea care urmează, să înțeleagă că Isus cel din Biblie era dedicat realizării unei noi ordini sociale în această lume... Să fii creștin înseamnă, deci, o chemare la acțiune socială” - Tony Campolo: Reflections on Youth Ministry in a Global Context.

Marele pastor american, Rick Warren, este campionul și protagonistul acestui Plan, pe care el îl definește ca fiind planul P.E.A.C.E., inițiale care înseamnă plantează o biserică, echipează lideri, ajută pe săraci, îngrijește de cei bolnavi și educă generația următoare. Rick Warren este pastorul comunității-fenomen Saddleback, unde mulți pastori adventiști au fost trimiși sistematic la cursurile de pregătire. Ascultați ce susține el în legătură cu Planul:

“Concluzia este că noi intenționăm să re-inventăm strategia misionară a secolului 21. Aceasta va fi o nouă Reformațiune. Prima Reformațiune ne-a întors la solia bisericii originare. A fost o reformațiune a doctrinei – despre ce CREDE biserica. Această a Doua Reformațiune ne va întoarce la misiunea bisericii originare. Va fi o reformațiune a scopului – ceea ce FACE biserica în lume” – Rick Warren

“Această reformațiune este despre cum acționăm și operăm în lume. Ea implică componentele scopului, descentralizării, mobilizării laicilor, folosirii tehnologiei și educației continue. Bisericile care se schimbă rezistă și se dezvoltă mai eficient. Cele care refuză schimbarea vor rata Reformațiunea și vor dispărea” – Rick Warren

“Prima Reformațiune a spart creștinismul în zeci și sute de segmente diferite. A doua Reformațiune le va aduce pe toate împreună. Acum, nu veți reuși să-i faceți pe creștini să cadă de acord asupra diverselor lor credințe, dar eu observ că ele sunt de acord asupra direcției pe care trebuie să o ia biserica. Și eu descopăr o largă uniformitate realizându-se chiar sub ochii noștri. Săptămâna trecută am vorbit în fața a 4000 de pastori veniți la biserica mea din peste 100 de denominațiuni, din peste 50 de țări. Destul de larg, nu? Erau acolo preoți catolici, pastori penticostali, cardinali luterani, anglicani, pastori baptiști. Erau toți acolo și,

știți ce? În veci n-am să-i fac să cadă de acord asupra cinei sau botezului, sau alte asemenea chestii, dar pot să-i fac să cadă de acord asupra a ceea ce trebuie să facă biserica în lume” – Rick Warren

“Sunt realmente convins că acești oameni sunt frați și surori în familia lui Dumnezeu. Eu caut să ridic punți către Biserica Ortodoxă, să ridic punți către Biserica Romano-Catolică, către Biserica Anglicană, spunând: Ce lucruri am putea face împreună, pe care nu am reușit să le facem singuri?” – Rick Warren (sublinierea ne aparține).

“Este timpul să încetăm controverselor și să facem ce trebuie. Este timpul să încetăm criticile și să începem să cooperăm. Este vremea ca biserica să înceapă să fie cunoscută pentru dragoste, și nu pentru legalism. Este vremea ca biserica să fie cunoscută pentru ceea ce acceptăm, nu pentru ceea ce respingem. Este vremea ca biserica să acționeze pe baza a ceea ce crede. Este vremea ca biserica să devină un împlinitor al Cuvântului, nu doar un ascultător al lui” – Rick Warren

Planul, după cum este el descris de demonul-scriitor, prevede o colaborare între biserici pentru salvarea omenirii, pentru pace, ajutorarea săracilor și grija pentru cei bolnavi – colaborare care va elimina conflictele și divergențele teologice:

“Când legătura interioară este păstrată în dragoste, și când ucenicii resping sentimentul de autoritate unul asupra altuia, și în același timp stau umăr la umăr în Marea Lucrare, atunci diferențele, divergențele și punctele de conflict vor fi biruite automat” - Alice Bailey & Djwhal Khul

Satana știe bine ce se întâmplă cu adevărul, atunci când copiii lui Dumnezeu se așează “umăr la umăr” cu slujbașii întinericului spre a “ajuta” lumea. Și ce are biserica lui Hristos în comun cu lumea? Slujirea, ajutorarea săracilor. Absolut biblic. Absolut creștin. Și totuși, absolut diabolic, căci el se folosește de un comandament de necontestat al Bibliei – facerea de bine – spre a pune alături toate religiile lumii în realizarea Planului: Un mileniu de pace, prosperitate și fericire pe pământ. Mai simplu: Împărăția lui Dumnezeu.

Milioane de adventiști vor fi amăgiți de acest proiect, căci el pare cu totul biblic. Și totuși nu este.

Misiunea noastră

Misiunea poporului lui Dumnezeu nu a fost niciodată să clădească împărăția lui Dumnezeu pe pământ, cât timp acesta se află sub administrația lui Satana, adică sub păcat, chiar dacă liderii iudei așa au crezut generații întregi. Dumnezeu Și-a ales un popor spre a face cunoscut adevărul din marea controversă, pe care omenirea l-a pierdut sub amăgirile iscusite ale diavolului. Ei trebuiau să “strice lucrările diavolului,” nicidecum să aducă împărăția pe pământ. Împărăția lui

Dumnezeu nu a fost, nu este și nu va fi niciodată “din lumea aceasta,” ca să poți zice “uite-o aici, sau uite-o acolo” (Luc 17:21). Ea nu va fi niciodată o entitate fizică, vizibilă, în această lume a păcatului.

Și mai important, ucenicii nu au fost niciodată trimiși de Hristos să rezolve problemele societății, să hrănească pe săraci, să se angajeze pentru cauze nobile precum pacea lumii, concordia socială sau bunăstarea materială. Prima lor misiune a fost proclamarea unei realități spirituale: “Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi” (Luc 10:9). Misiunea finală, înaintea despărțirii de ucenici, a fost identică: “Apoi le-a zis: ‘Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit’” (Marcu 16:15-16).

Hristos și ucenicii au trăit într-o societate cu mult mai decadentă, stricată, intolerantă, crudă, senzuală, rasistă, bigotă, idolatră și anti-hristă decât a noastră. Nu o să-i vedeți nicăieri îngrijorați de acțiunile guvernului. Nu o să-i descoperiți încercând să schimbe legile țării. Nu erau interesați să influențeze pe senatorii romani sau pe cezarul. Hristos a fost pus pe cruce tocmai de unii care se ocupau cu asemenea probleme. Hristos a declarat că împărăția Lui nu este din lumea aceasta. Urmașii lui Hristos nu-și folosesc timpul și energia influențând puterea politică să schimbe lumea în bine; ei sunt interesați de puterea lui Dumnezeu care schimbă inimi și minți. Fiara și sistemul ei de putere este cea care caută să unească fervoarea religioasă cu puterea politică. Urmașii lui Hristos sunt chemați să prezinte lumii ultima solie de har, o solie care va lumina pământul cu slava lui Dumnezeu.

Sigur că este bine să ajutăm pe săraci și să ușurăm suferințele semenilor, dar în acest demers urmașii lui Hristos se vor conduce totdeauna după principiul: „Tu, deci, când faci milostenie, nu suna cu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii în sinagogi și în ulițe, ca să fie slăviți de oameni. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata. Ci tu, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta, pentru ca milostenia ta să fie făcută în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti” (Mat 6:2-4).

Ei bine, cât de departe de acest principiu este comportamentul activiștilor noștri sociali travestiți în misionari. Presa și internetul sunt pline de milostenia, lepădarea de sine și strâmtorările prin care trec ei pentru binele semenilor lor. Sunt prezentați ca niște VIP-uri în fața unor audiențe vaste, predicile lor sunt vizionate în majoritatea comunităților noastre, plictisite de predici anoste, iar DVD-urile lor sunt tratate ca sfintele moaște. Cum să nu știe stânga ce face dreapta, când tu dai interviu peste interviu, în presă sau la televiziune, dar tot ce spui este măreția vastului imperiu pe care l-ai format cu sume de bani ametoare, în timp ce solia îngerului al treilea nu are dreptul nici măcar la un paragraf.

De asemenea, argumentul că mulțimea banilor care vin sunt dovada că Dumnezeu a binecuvântat lucrarea este cel puțin pueril, dacă îl comparăm cu lucrarea Domnului Hristos. Ca să plătească darea pentru templu, El a avut nevoie

de bănuțul din gura peștișorului, căci sumele nu curgeau valuri în pușculița grupului. Ar fi acesta un motiv serios că lucrarea Lui nu se bucura de aprobarea lui Dumnezeu?

Lucrarea lui Dumnezeu nu se face cu ajutorul lui Mamona, dar biserica nu reușește să vadă acest lucru din cauză că este fascinată de principiile acestei lumi. Când a venit tânărul bogat, Domnul Hristos nu i-a spus să aducă averea lui în trezoreria grupului, ca să-L poată urma pe El. Tânărul acela trebuia să scape de avere, cea mai bună cale fiind distribuția ei la săracii de la care fusese luată, ca apoi să poată fi ajutat să vadă împărăția lui Dumnezeu, care nu este din lumea aceasta și nu depinde de bani.

Dar ce vedem noi la misionarii moderni este o permanentă și obositoare tiradă despre nevoia de cât mai multe fonduri, exprimată direct sau indirect. Ei dau impresia că lucrarea lui Dumnezeu stă gata să se prăbușească din lipsa banilor. Ei cred că solia adventă nu se propagă corect din cauza lipsei de bani, pe când Martorul Credincios spune că problema bisericii este orbirea spirituală și lipsa de pocăință, lucruri care Îl împiedică pe Dumnezeu să-Și facă lucrarea.

Biserica rămășiței are o misiune unică și singulară, care nu se poate mula pe nevoile lumii așa cum le prezintă spiritele mincinoase.

Să ne imaginăm că ne-am pune toate energiile și resursele la dispoziția săracilor lumii. În ce măsură am putea schimba lucrurile?

În timp ce noi ridicăm colibe pentru sărmanii din jungla boliviană, Satana face praf Moldova prin inundații catastrofale. Venim repede aici, “umăr la umăr” cu frații catolici, ortodocși sau bapțiști, și nici nu ne apucăm bine de treabă că nu știu ce tsunami a răvășit Asia. Dăm fuga în Asia să aducem alinare, tot “umăr la umăr” așa cum ne-a spus demonul-scriitor, și alt taifun spulberă mica agoniseală a sărmanilor de pe coastele Mexicului. Nu apucăm să terminăm nici aici lucrul, că alt cutremur în Iran a transformat în moloz localități întregi. Între timp, incendii devastatoare în California sau Australia, măceluri umane în Irak și Liban, acțiuni sângeroase în Nepal, Turcia sau India ne solicită capacitățile la maxim. Alergăm astfel după Satana, într-un cerc vicios, infernal și fără speranță, până ameiim.

Rezultatul? Revenirea lui Hristos se amână an după an, deoarece nu are cine să dea lumii ultima solie de har. În plus, angajați alături de lume “umăr la umăr,” deosebirile dintre credința lui Hristos și credința idolilor ni se vor părea nesemnificative și în niciun caz destul de serioase ca să ne separe de frățietatea alături de care am devenit atât de folositori nevoilor omenirii. Vorbind în numele bisericii noastre, Jonathan Galagher se adresa Organizației Națiunilor Unite:

„Advenșiții de Ziua a Șaptea sunt oameni angajați în acțiuni sociale, iar interesul nostru este ființa în întregime: mentalul, fizicul, socialul și spiritualul... Suntem foarte implicați în eforturile de a face lumea mai bună prin acțiuni umanitare ce implică proiecte de sănătate, educație, refacerea în urma dezastrelor,

ajutor pentru dezvoltare și programe de dezvoltare socială, etc. Credem că făcând astfel, urmăm exemplul lui Isus, având grijă de nevoile omenirii.”

Absolut fără cuvinte. Și exact după viziunea demonilor, aceea de a face „lumea mai bună” prin „acțiuni umanitare.” Și absolut biblic, căci ce poate fi mai nobil decât interesul pentru „nevoile omenirii”?

Nevoile urgente ale omenirii

Nevoile urgente ale omenirii nu sunt bunăstarea și pacea, ci descoperirea caracterului lui Dumnezeu în contrast cu acțiunile diavolului. Prezentarea soliei îngerului al treilea este singura soluție pentru sărăcie, război, sida, avort, cancer și toate suferințele care lovesc planeta. Neprihănirea lui Hristos prezentată rapid omenirii ne-ar salva de tot șuvoiul de patimi pe care încercăm să le stopăm prin metode omenești. Ascultați ce face Satana în timp ce ne îndeamnă evlavios să urmăm pe Hristos în acțiuni sociale (asta dacă nu vrem să ratăm a doua Reformațiune):

„Prin spiritism, Satana apare ca un binefăcător al rasei omenești, vindecând bolile oamenilor și susținând un sistem nou și mult mai entuziast al credinței religioase; dar în același timp el lucrează ca un nimicitor. Ispitele lui conduc mulțimile la ruină. Nestăpânirea dă la o parte rațiunea; apoi urmează indulgența senzuală, conflictele și vărsarea de sânge. Satana își găsește plăcerea în război; pentru că el trezește cele mai rele pasiuni ale sufletului, și apoi își înghite pentru veșnicie victimele înecate în viciu și sânge. Scopul lui este acela de a provoca națiunile la război, una împotriva celeilalte; căci în felul acesta el poate distra atenția oamenilor de la lucrarea de pregătire pentru a sta în picioare în ziua lui Dumnezeu...

„În timp ce se prezintă oamenilor ca mare medic, care poate vindeca toate bolile lor, el va aduce pe lume molime și dezastre, până ce orașe populate vor ajunge ruinate și pustii. Azi el este la lucru în felul acesta. Prin accidente și mari nenorociri pe mare și pe uscat; prin încăierări și vărsări de sânge; prin îngrozitoare furtuni, cu ploii de piatră și cicloane; prin inundații și cutremure, în fiecare loc și în diferite forme, Satana își exercită puterea sa nimicitoare” (GC 589).

Ah, și frații noștri ne îndeamnă să ne ținem după el cu reparațiile și alinatul...

Scriptura nu dă nicio indicație că istoria planetei se va sfârși altfel decât catastrofic. Atunci, ce dorim să îmbunătățim? Ce dorim să menținem? Ce dorim să ameliorăm? Singura explicație rațională este că vrem să prelungim domnia și supremația diavolului, în speranța deșartă că ea s-ar putea transforma în împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

“Nevoile omenirii” nu pot fi servite prin proiecte sociale, ci prin prezentarea “mai proeminent” a celui Hristos care pentru această lume este o urâciune, căci El a adus în această lume “sabia,” (Mat 10:34) adică despărțirea, demascarea idolatriei, expunerea conspirației și a lucrărilor diavolului. El a stricat “pacea” pe care o caută această lume, și în lipsa căreia neamurile se măcelăresc sălbatic.

Planul, exact după principiile și măsurile colosului de aur al lui Nebucadnețar, spune că ținta este “o nouă ordine mondială,” ordine care să prelungească, să întărească și să perpetueze domnia lui Satana pe pământ. El copiază cele mai înalte principii biblice, în speranța de a amăgi “pe cei aleși,” singurii care pot primejdui realizarea Planului. Numai că, parcă din senin și, atenție, absolut fără ajutorul vreunei mâini, o piatră s-a desprins din munte și a lovit Planul tocmai la tălpile acelea de fier și lut. Astfel întreaga corporație s-a făcut praf și pulbere, spre rușinea ei veșnică.

Cu o asemenea perspectivă divină, se va lăsa rămășița amăgită de profesionalismul diabolic cu care este aplicat Planul?
